

Boj.

Onějakém ostrém postavení se dvou světových názorů proti sobě nemohlo být doposud ještě ani řeči. Boj je tedy špatně volený výraz pro vlastní dění mezi lidmi rozumu a vážnými hledateli Pravdy. Všechno, co se doposud odehrálo, spočívalo v jednostranných útocích lidí rozumu, což se pro každého klidného pozorovatele musí jevit nápadně neopodstatněné a často směšné. Proti všem, kteří se snaží čistě duchovně vyvinout výše, spočívá posměch, osočování, a dokonce je i připraveno pronásledování nejvážnějším způsobem, i když zachovávají tichou zdrženlivost. Existují stále takoví, kteří zkoušejí tyto vzhůru usilující s ironií nebo násilím strhnout zpět a srazit dolů do tupého soumraku nebo pokrytectví davů. Mnozí museli se při tom stát skutečnými mučedníky, protože na straně rozumových lidí bylo nejen velké množství, nýbrž tím také i pozemská moc. Co tito mohou poskytnout, spočívá již srozumitelně ve slově „rozum“. To je: zúžené omezení schopnosti chápání jen na čistě pozemské, tedy nejnepatrnější část vlastního bytí.

Že tato neúplnost nemůže přinést vůbec nic dobrého pro lidstvo, jehož bytí vede hlavně částmi, kterým se lidé rozumu sami uzavřeli, je lehce srozumitelné. Zvláště když se při tom vezme v úvahu, že právě nepatrný pozemský život má být významným bodem obratu pro celé bytí a má za následek pronikavé zásahy do jiných částí, které jsou lidem rozumu zcela nepochopitelné. Zodpovědnost beztak již hluboce pokleslých rozumářů narůstá tímto do nezměrná a bude jako mocný tlak přispívat k tomu, aby rychleji a rychleji byli tlačeni k cíli své volby,

a tím konečně museli požívat plody toho, o čemž s tvrdošijností a domýšlivostí řeční.

Lidé rozumu jsou ti, kteří se bezpodmínečně svému vlastnímu rozumu podrobili. Tito kupodivu už po tisíciletí věří, že mají bezpodmínečné právo na to, aby své omezené přesvědčení mohli vnucovat skrze zákony a moc také těm, kteří chtějí žít podle jiného přesvědčení. Tato úplně nelogická domýšlivost spočívá opět jen v úzce omezené chápavosti lidí rozumu, kteří se nejsou schopni povznést výše. Právě toto omezení přináší jim takzvaný vrchol chápání, čímž musí vzniknout ve fantazii taková nafoukanost, protože oni věří, že skutečně stojí na konečné výši. Pro ně samotné tomu také tak je, protože pak přichází hranice, kterou nemohou překročit.

Jejich útoky proti hledatelům Pravdy ukazují však zřetelně v tak často nepochopitelné nenávisti při bližším zkoumání za nimi švihající bič temna. Zřídka kdy je možné nalézt v těchto osočováních nějaký rys čestného chtění, který by mohl poněkud omluvit tak často neslýchané způsoby a postupy jejich jednání. Ve většině případů je to jen zaslepené bezhlavé řádění, které postrádá jakoukoliv skutečnou logiku. Podívejme se jednou klidně na tyto útoky. Jak vzácný je při tom článek, jehož obsah ukazuje pokus skutečně **věcně** přistupovat k hovorům nebo pojednáním hledatelů Pravdy.

Zcela nápadnou činí se bezobsažná méněcennost útoků vždy zjevně právě v tom, že tyto nejsou **nikdy čistě věcné!** Vždy jsou to skrytá nebo otevřená špinění **osoby** hledatele Pravdy. **To dělá jen ten, kdo není schopen nic věcného namítnout.** Hledatel Pravdy nebo nositel Pravdy nedává se přece **osobně**, nýbrž přináší to, co **říká**.

Musí se zkoumat slovo, ne **osoba!** Že si vždycky nejprve snaží posvítit na osobu a potom zvažují, mají-li se její slova poslouchat, je zvykem lidí rozumu. Ve své úzce omezené chápavosti **potřebují** takovouto zevní oporu, protože se musí přidržovat zevnějšku, aby nepřišli ve zmatek. To je přece právě ta dutá stavba, kterou budují, která je nedostatečná pro lidstvo a je velikou překážkou postupu vpřed. Kdyby měli vnitřně pevnou oporu, tak nechají prostě mluvit věc proti věci a osoby při tom vyřadí. Toho však nejsou schopni. Také se tomu úmyslně vyhýbají, protože cítí nebo zčásti vědí, že by při takovémto uspořádaném turnaji byli rychle vyhozeni ze sedla. Ten často používaný poukaz na „laické kazatele“ nebo „laický výklad“ ukazuje něco tak směšně domýšlivého, že každý vážný člověk ihned pocítí: „Zde se používá štít, aby se křečovitě zakryla prázdnota. Vlastní prázdnota zakrývá se laciným vývěsním štítem!“

Těžkopádná strategie, která se nemůže dlouho udržet. Má za cíl hledatele Pravdy, kteří se mohou stát nepohodlnými, postavit v očích bližních předem na „podřízený“ stupeň, ne-li dokonce zesměšnit nebo je však přinejmenším zařadit do třídy „fušerů“, aby nemohli být bráni vážně. Takovýmto jednáním chtějí zabránit tomu, aby se vůbec někdo zabýval vážně jejich slovy. Podnětem k takovému počínání není však starost, že by bližní mohli být mylným učením zdržováni od vnitřního vzestupu, nýbrž je to neurčitý strach ze ztráty vlivu a tím nutnosti samostatně hlouběji proniknout než doposud a muset změnit mnohé, které dosud mělo platit za nedotknutelné a bylo pohodlné.

Právě tento častý poukaz na „laiky“, toto zvláštní pohlížení

shora na takové, kteří svým zesíleným a neovlivněným cítěním jsou mnohem blíže Pravdě, kteří si nevybudovali strnulé formy rozumových zdí, odkrývá slabost, jejíž nebezpečí žádnému přemýšlejícímu člověku nemůže uniknout. **Kdo holduje takovým názorům, je předem vyloučen z toho, aby byl neovlivněným učitelem a vůdcem;** neboť tím stojí Bohu a Jeho působení mnohem více vzdálen než kdokoliv jiný. Vědění o vývoji náboženství se všemi omyly a chybami nepřivede lidi blíže jejich Bohu, stejně tak rozumový výklad Bible nebo dalších hodnotných spisů různých náboženství. Rozum je a zůstane vázán na prostor a čas, tedy připoután k zemi, zatímco Božství, a tudíž také poznání Boha a Jeho Vůle je povzneseno nad prostorem a časem a nade vším pomíjejícím, a proto nelze nikdy dojít k jejich pochopení úzce omezeným rozumem. Z tohoto prostého důvodu není také rozum povolán k tomu, aby přinášel vysvětlení k věčným hodnotám. Tím by si přece odporoval. A proto kdo se v těchto věcech ohání univerzitním vzděláním a na nestranné lidi chce pohlížet svrchu, vyjadřuje tím sám svou neschopnost a své omezení. Myslící lidé budou ihned cítit jednostrannost a ostražitosti použijí proti tomu, který takovým způsobem k ostražitosti napomíná!

Jen povolání mohou být opravdovými učiteli. Povolání jsou taková, kteří schopnosti nesou v sobě. Tyto schopnosti se neptají po vysokoškolském vzdělání, nýbrž po zachívání jemné citovosti, která je schopna se uplatnit nad prostorem a časem, tedy nad hranicemi pojmů pozemského rozumu.

Kromě toho bude každý vnitřně svobodný člověk hodnotit věc nebo nauku vždy podle toho, **co** přináší, ne **kdo** ji přináší. To druhé je pro badatele vysvědčením chudoby, že nemůže být

zřetelnějšího. Zlato je zlatem, nechť je má v rukou kníže nebo žebrák.

Tuto nezvratnou skutečnost snaží se však mnozí právě v nejcennějších věcech duchovních lidí tvrdošijně přehlížet a změnit. Samozřejmě s právě tak malým úspěchem jako u zlata. Neboť ti, kteří skutečně vážně hledají, nenechají se takovými úchylkami ovlivnit a sami věc prověří. Kteří však se tímto ovlivnit nechají, nejsou ještě zralí k přijímání Pravdy, pro takové ona není.

Přece není daleko hodina, od které musí začít boj, který doposud chyběl. Přestane jednostrannost, nastane ostré vystoupení proti, které zničí každou falešnou domýšlivost.